

L'any 1905, per la Festa Major, es celebrà el Certàmen del Centre Català, que presidí En Ferran Agulló i Vidal. Fou Reina de la Festa la senyoreta Rosa Alomar.

En 1912 es donaren uns balls, els dissabtes de quaresma, que eren una nota d'inconformisme amb la tradició vilatana, que tenia com un pecat ballar durant aquelles set setmanes. Llavors era president En Joan Montañà.

Aquell mateix any s'esdevingué el trist episodi del 13 de juliol.

L'any 13 fou inaugurada l'Escola Lliure, sota la direcció d'En Pere Vengué. La precedí una notable conferència de Pere Coromines, en una nit d'estiu, molt xafogosa.

Una innocentada de l'any 14 donà peu a que es realitzés el nostre somni de fundar un Orfeó a Granollers. El dia del Dijous Sant de l'any 15 es celebrà la reunió inicial i la nit de cap d'any del 16 l'Orfeó donava el seu primer concert sots la direcció d'En Martí Llobet. Es la festa més gran que hem vist i la que hi hem assistit amb més recança perquè ja llavors haguérem de pressentir que aquell goig no duraria.

La nit de la Candelera de l'any 18 nombrós grup d'orfeonistes i el seu mestre es rebel·len i marxen de La Unió Liberal en acabar el concert que

aquella nit es va donar. Però tot seguit és nomenat el mestre Aureli Font i l'Orfeó continua... I l'altre també.

Avui, però, el de La Unió Liberal ja no existeix sinó de nom.

En el transcurs dels anys hem vist homenatjar a Frederic Soler, a Angel Guimerà, al mestre Morera...

Primerament que a tots els altres teatres de Catalunya, s'han representat a la Unió *Els Vells*, d'Ignasi Iglésies, la nit del Dijous Sant de 1901, i *L'ànima és meua*, d'En Guimerà.

I hi hem oït el cor Catalunya Nova en els dies més gloriosos de la seva existència, i també a Concepció Callao, Mercè Plantada, Bau Bonaplata, Emili Vendrell, la Simfònica de Madrid.

Remarquem finalment el cicle de conferències que inaugura el senyor Coma i que donaren Serra Hunter, Josep Serrat, Pous i Sabater i altres més.

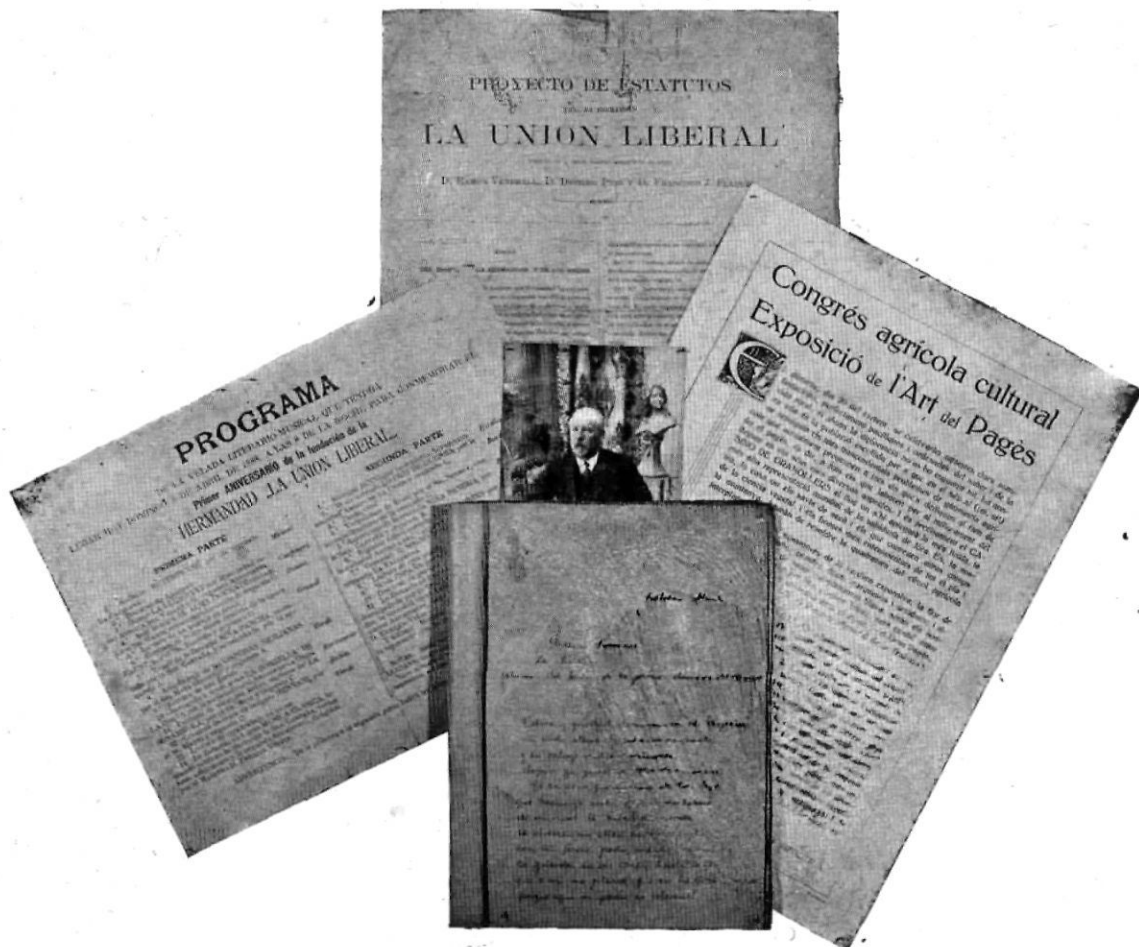
Els Estatuts no han sofert pas moltes modificacions. L'any 97 es reformaren, quan era president Joan Gou, i altra vegada en 1916 i 1928, essent president, una i altra, En Francesc Torras.

Actualment La Unió Liberal compta amb 1,200 socis efectius, i fins a més de dos mil entre totes les seccions.

L'edifici social s'ha anat engrandint i embellint-se, i avui és l'orgull dels seus socis i també de la ciutat.

Una nota curiosa és la següent estadística comparativa dels socis en 1900 i 1927-1930:

1900.	President, J. Montané	223	socis
1901.	"	220	"
1902.	" A. Estrany	240	"
1903.	"	250	"
1904.	" S. Planas	292	"
1905.	" J. Gou	297	"
1906.	" P. Rosquelles	316	"
1907.	" A. Estrany	396	"
1908.	" P. Viadé	408	"
1909.	" F. Güells	447	"
1910.	" J. Vallhonestà	473	"
1911.	"	489	"
1912.	" J. Montañà	507	"
1913.	"	535	"
1914.	" F. Torras	566	"
1915.	" Camillo i T.	589	"
1916.	" Torras	628	"
1917.	" J. Montañà	662	"
1918.	"	662	"
1919.	"	679	"
1920.	"	716	"
1921.	" A. Villà	764	"
1922.	"	809	"
1923.	"	871	"
1924.	"	961	"
1925.	"	1025	"
1926.	"	1112	"
1927.	" F. Torras	1133	"
1930.	" V. Màs	1164	"

La vaga de fotogravadors a Barcelona és causa de l'esguerro d'aquesta composició, en la qual sobra una fulla del Casino i no destaca el manuscrit de l'obra *Granularia*, d'Esteve Garrell, estrenada el 18 d'octubre de 1891 —ni està bé el retrat de Jaume Gual, l'alcalde que rebé, a l'Ajuntament, la man festació *Per la llibertat del treball*